

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2.10.2017r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący; SSO Leszek Matuszewski

Protokolant: po. staż A. R.

po rozpoznaniu w dniu 2.10.2017r. sprawy **M. W.** obwinionego o popełnienie wykroczeń z art. 95 kw i 97 kw, na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego od wyroku Sądu Rejonowego we Wrześni z dnia 20.04.2017r., sygn. akt IIW 435/16

1 Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że

- a) uznaje obwinionego za winnego popełnienia wykroczenia zarzucanego mu w punkcie 1, tj. wykroczenia z art. 95 kw i na podstawie art. 95 kw wymierza karę 250 zł grzywny,
- b) uniewinnia obwinionego od zarzutu popełnienia wykroczenia z art. 97 kw zarzucanego w punkcie 2, kosztami postępowania przed Sądem I instancji w części uniewinniającej obciąża Skarb Państwa i z tego tytułu obniża zasądzone od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa w punkcie II zaskarżonego wyroku koszty sądowe do kwoty 50 zł,

2. w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

3. kosztami postępowania odwoławczego w części uniewinniającej obciąża Skarb Państwa, od pozostałych kosztów zwalnia obwinionego i wymierza obwinionemu jedną opłatę za obie instancje w kwocie 30 zł.

L. M.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy we Wrześni wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2017 roku, sygn. akt II W 435/16 uznał obwinionego **M. W.** za winnego popełnienia wykroczeń z art. 95 k.w. i art. 97 k.w. i za te czyny na podstawie art. 97 k.w. w związku z art. 9 § 2 k.k. wymierzył obwinionemu karę grzywny w kwocie 900 złotych.

Z powyższym wyrokiem nie zgodził się **obwiniony M. W.** składając apelację. Skarżący zarzucił orzeczeniu obrazę przepisów prawa procesowego. Autor apelacji wniósł o uniewinnienie obwinionego od przypisanych mu wykroczeń.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje obwinionego M. W. zasługuje na uwzględnienie w zakresie, w jakim podważa ukaranie go za popełnienie wykroczenia z art. 97 k.w.

Należy podkreślić, że z zasady prawdy materialnej, obowiązującej w postępowaniu w sprawach o wykroczenia (art. 2 §2 k.p.k. w związku z art. 8 k.p.s.w.), wynika wymóg opierania wszelkich rozstrzygnięć na zgodnych z prawdą ustaleniach faktycznych, tzn. ustaleniach udowodnionych. Obowiązkiem organów procesowych jest zatem ustalenie faktów istotnych dla orzeczenia, i to z taką dokładnością, która pozwala na trafne zastosowania przepisów kodeksu wykroczeń. Przypisanie winy i sprawstwa, co do zarzucanego wykroczenia powinno nastąpić zatem dopiero po ustaleniu ponad wszelką wątpliwość jego znamion podmiotowych i przedmiotowych. Z tych względów wydanie wyroku uniewinniającego jest konieczne nie tylko wówczas, gdy wykazano niewinność podsądnego, lecz również wtedy, gdy nie udowodniono mu, że jest winnym popełnienia zarzucanego mu wykroczenia. W tym ostatnim wypadku wystarczy zatem, że twierdzenia podsądnego, negującego tezy oskarżyciela publicznego, zostaną uprawdopodobnione.

Co więcej, wyrok uniewinniający musi zapaść również i w takiej sytuacji, gdy wykazywana przez obwinionego teza jest wprawdzie nieuprawdopodobniona, ale też nie zdołano mu udowodnić sprawstwa i winy (zob. postanowienie SN z 18 grudnia 2008 r., V KK 267/08, Biul. PK 2009, nr 2, poz. 66; tak też: wyrok SN z 28 marca 2008 r., III KK 484/07, LEX nr 370249; podobnie: wyrok SN z 21 listopada 2007 r., V KK 186/07, OSNK 2007, nr 1, poz. 2669, A.Gaberle, Dowody w sądowym postępowaniu karnym. Warszawa 2007).

W niniejszej sprawie, mamy do czynienia z taką właśnie sytuacją. W świetle realiów dowodowych niniejszej sprawy, nie można ponad wszelką wątpliwość rozstrzygnąć, czy obwiniony popełnił wykroczenie odpowiadające znamionom art. 97 k.w. , czy też nie.

Sąd Okręgowy przypomina, że wykroczenie z art. 97 k.w. popełnia uczestnik ruchu lub inna osoba znajdująca się na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, a także właściciel lub posiadacz pojazdu, który wykracza przeciwko innym przepisom ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym lub przepisom wydanym na jej podstawie. Tego rodzaju wykroczenie polega między innymi na odmowie spełnienia poleceń funkcjonariuszy Policji wydawanych na podstawie rzeczonych przepisów. Sąd Rejonowy ma rację, że zgodnie z przepisem art. 129 ust. 7 2 pkt 7 i lit b ustawy Prawo o Ruchu drogowym policjanci mają kompetencję do sprawdzania stanu technicznego pojazdu, wyposażenia, ładunku, wymiarów masy lub nacisku osi pojazdu znajdującego się na drodze oraz do wydawania poleceń kontrolowanego pojazdowi, co do sposobu jego zachowania. W ramach tych czynności kontrolnych policjanci mają prawo do wydawania wiążących poleceń uczestnikom ruchu drogowego. Powinnością policjantów czyniących użytek z powyższych kompetencji jest precyzyjne i jednoznacznie wyjaśnienie użytkownikom ruchu, w jakim celu wydali określone polecenie.

W niniejszej sprawie nie zgromadzono dowodów wskazujących kategorycznie na to, aby policjanci wydając polecenie otwarcia bagażnika respektowali powyższe warunki. Wymowa zeznań złożonych przez policjantów nie jest jednoznaczna, co do tej istotnej okoliczności. Z ich zeznań składanych w toku czynności wyjaśniających, a zatem krótko po przedmiotowej kontroli wynika zgodnie, że wydali podsądnemu polecenie otwarcia bagażnika jego samochodu w celu „ sprawdzenia jego zawartości”. (k,6,8). Na etapie postępowania rozpoznawczego w dniu 4 stycznia 2017 roku świadkowie oznajmili zaś, że wydali polecenie otwarcia bagażnika w celu sprawdzenia stanu technicznego pojazdu. Relacje policjantów składane w toku postępowania karnego są zatem w swej treści niejednoznaczne. Zeznania złożone w toku czynności wyjaśniających mogą sugerować, że intencją policjantów było przeszukanie bagażnika samochodu podsądnego, a nie wykonanie czynności kontrolnych z zakresu ruchu drogowego. Z oświadczeń dowodowych policjantów nie można zatem jednoznacznie ustalić, z jakich powodów nakazali obwinionemu otwarcie bagażnika pojazdu.

Zgodnie z wersją przedstawioną przez podsądnego polecenie otwarcia bagażnika miało na celu sprawdzenie jego zawartości i nie mieściło się w granicach wspomnianej wyżej kontroli drogowej. Tego rodzaju czynność nie mieści się zaś w katalogu czynności art. 129 ust. 7 2 pkt 7 i lit b przywołanej wyżej ustawy. Podsądny mógł w tego rodzaju sytuacji odmówić otwarcia bagażnika, wskazując przyczyny swojej odmowy co też jak wynika z jego wyjaśnień uczynił. Wersja obronna M. W. nie została podważona przez relacje procesowe policjantów.

Z tych wszystkich powodów Sąd Okręgowy uwolnił obwinionego od odpowiedzialności karnej za wykroczenie z art. 97 k.w.

Żadnych zastrzeżeń Sądu II instancji nie wzbudza natomiast uznanie podsądnego za winnego popełnienia wykroczenia z art. 95 k.w. Wskazują na to jednoznacznie zeznania policjantów i faktycznie wyjaśnienia obwinionego, w których przyznał się, że posiadał w trakcie kontroli istocie odpisy tych dokumentów.

Sąd Okręgowy podziela rozumowanie Sądu Rejonowego, co do znaczenia odpisów dokumentów posiadanych przez podsądnego w trakcie kontroli drogowej. Sąd słusznie zwrócił uwagę, w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, na stosowne przepisy ustawy Prawo o notariacie z dnia 14 lutego 1991 roku. Poświadczenie przez notariusza zgodności odpisu, wyciągu lub kopii z okazanym mu dokumentem nie oznacza domniemania autentyczności oryginału tego dokumentu (zob. wyrok SN z dnia 5 kwietnia 2017 roku, Lex nr 2306360). Obowiązkiem kierowcy jest posiadanie

przy sobie oryginalnych dokumentów w celu okazania w trakcie ewentualnej kontroli, a nie odpisów. Podsądny jako osoba dorosła i użytkownik ruchu drogowego powinien był tego rodzaju elementarną wiedzę posiadać.

Sąd Okręgowy wymierzył podsądnemu karę grzywny w wymiarze 250 złotych. Powyższa sankcja majątkowa stanowi zasłużoną dolegliwość za przypisane wykroczenie. Obwiniony naruszył jeden z elementarnych obowiązków spoczywających na kierowcy, mianowicie posiadanie dokumentów upoważniających do jazdy. Jest ona również stosowna do możliwości zarobkowych oraz kondycji ekonomicznej podsądnego. Obwiniony jest w stanie przy odpowiednim trudzie zgromadzić kwotę w celu zapłaty kary grzywny. M. W. jest osobą młodą, nie posiadającą nikogo na utrzymaniu. Ma on nadto zgromadzone oszczędności.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy:

1. Zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) u znał obwinionego za winnego popełnienia wykroczenia zarzucanego mu w punkcie 1 tj. wykroczenia z art. 95 kw . i na podstawie art. 95 kw wymierzył 250 złotych grzywny

b) u niewinnił obwinionego od zarzutu popełnienia wykroczenia z art. 97 k.w . zarzucanego w punkcie 2 , kosztami postępowania przed Sądem I Instancji w części uniewinniającej obciążył Skarb Państwa i z tego tytułu obniżył zasądzone od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa w punkcie II zaskarżonego wyroku koszty sądowe do kwoty 50 zł,

1. w pozostałym zakresie utrzymał w mocy zaskarżony wyrok,

2. kosztami postępowania odwoławczego w części uniewinniającej obciążył Skarb Państwa, od pozostałych kosztów zwolnił obwinionego i wymierzył obwinionemu jedną opłatę za obie instancje w kwocie 30 zł.

SSO Leszek Matuszewski